

»Predragi gospod, po petnajstih letih sem zopet našel svojega ljubega Joška.«

Silno se začudi graščak: »To je vaš sin? Zakaj mi niste tega nikoli povedali? Povejte, kako ste ga zopet dobili?«

Toda ne oče ne sin ne moreta odgovoriti. Zato pove Rudolf o dogodku na lovu.

»Hvala Bogu, da se Vam ni ničesar pripetilo, dragi gospod«, deje nato gospodar.

Ko se nekoliko umirijo, pove Jožef vse, kako je z očetom ravnal in kako je izštudiral in postal doktor.

»In tako«, konča Jožef svojo povest, »mi je pravični Bog odločil, da me je ljubi oče, ki sem ga zaničeval, rešil smrti in me tako opomnil, da moram očeta spoštovati.«

»Hudo ste se res pregrešili nad svojim očetom. Toda ljubi Bog Vam bo to odpustil, saj je dobrotljiv in usmiljen«, reče gospodar.

Vsi so bili ginjeni. Oče in sin sta se objela ter poljubila.

Še dolgo v noč so se pogovarjali, in kmalu so vedeli posli v gradu povest o grajskem lovcu in njegovem sinu.

Ko so minili božični prazniki, sta se vrnila Rudolf in Jožef zopet v mesto, pa Jožef ni odšel sam, ampak vzel je tudi svojega očeta s seboj.

Pridi k nam v gosti!

*Zvončki beli
že v travi cingljajo,
z njimi se žarki
solnčni igrajo . . .*

*Žarki rekó jim:
„Zvončki veseli,
pesem zvonite
v haljici beli!*

*Pesem zvonite:
cingli, cincina!
Radostna bodi,
cvetna mladina!*

*Cvetna mladina,
v polje zavijmo,
kodre si s cvetjem
tam okrasimo!*

*Čaša radosti
naša je polna!
Zima vrh gore
bolna je, bolna . . .*

*Srca mladinska —
čaše radosti,
pomlad preljuba,
pridi k nam v gosti!“*

Fran Žgur.

